

REPORTAGE

Minerva en de waarde van de bejaarde

De mogelijkheden voor jonge kunstenaars lijken onbeperkt in deze snelle en complexe tijd. Veel afgestudeerden van de Groninger Academie Minerva kunnen veel en doen veel, en ze weten hoe ze hun werk moeten presenteren. Maar ze grijpen ook opvallend vaak terug naar oude waarden.

IGOR WIJNKER

GRONINGEN Het lijkt wel een roedel hongerige wolven die zaterdagmiddag – liefst in de schaduw – staat te wachten voor het Academiegebouw aan de Groninger Preadiniussingel om te worden losgelaten op de Eind-examenexpositie van Academie Minerva. „Het is een cultureel evenement geworden”, zegt Frits Hesselting, projectleider van de expositie. Vanwege de hitte heeft hij in allerijl duizend flesjes water geregeld. Die vinden gretig aftrek bij de honderden ook zeer dorstige wolven.

Als om vier uur eindelijk de deuren opengaan, stroomt de roedel naar binnen of loopt naar de andere tijdelijke locatie aan de Eendrachtskade. In een kleurrijke colonne van baardige jongemannen op teenslipers, zwierige meiden in zomerjurken en trotse opa's en oma's achter rollators wandelen we naar de zwarte doos, het voormalige gebouw van de sociale dienst, waar werk van 89 studenten is te beleven. Alleen zien is er niet meer bij, anno 2015.

HYPER heet de expositie dit jaar. In de toelichting staat: De jonge generatie beeldmakers is hyperbewust en doet vooral heel veel. Zij weet ook steeds beter in te spelen op de ontwikkelingen in de wereld. De makers van nu werken, veranderen en leren constant en bevinden zich daardoor in verschillende disciplines.

„Hoeveel schilderijen heb jij gezien?” vraagt Hesselting na een introductieronde langs alle werken. Die zijn inderdaad op één hand te tellen. Het aanbod is zeer divers: performances, animaties, illustraties, films en het is soms interactief. „Men bedient zich van allerlei media. Het is

Maaike Hermse voor haar werk dat is genomineerd voor een TENT Academy Award. FOTO IGOR WIJNKER

veel breder en meer gericht op de het publiek, en de maatschappij. Vroeger was er veel meer autonoom werk. Dat werd aan het einde van het jaar opgehangen en dat was het. Nu willen de studenten zich echt goed presenteren en daar werken ze hard voor.”

Zoals grafisch ontwerpster Maaike Hermse die op drie plekken in het pand exposeert, en net heeft ge-

hoord dat haar film – portretten van een aantal ‘gewone’ bejaarden – is genomineerd voor een TENT Academy Award die tijdens het Rotterdams Filmfestival wordt uitgereikt. „Wat is eigenlijk de waarde van de bejaarde?”, zegt Hermse. „We lopen er makkelijk aan voorbij, maar wie wonen er in dat tehuis?”

Ze maakt uiteenlopend werk, maar met een duidelijk overkoep-

lend thema: het herwaarderen van iets dat geen of weinig waarde meer heeft. „Als ik met vriendinnen door de stad loop, verzuchten ze vaak ‘nee hè, wat zie je nou weer?!’. als ik weer eens ergens lang naar sta te kijken. Er is zoveel waardevols om bij stil te staan, maar dat wordt steeds minder gedaan. Wat dat betreft is dit niet mijn tijd.”

Toch zie je opvallend veel studen-

‘Ik geef mezelf bloot, maar krijg ook veel mooie dingen terug’

ten die teruggrijpen naar oude waarden. Vertederend is het werk van Angie Daniels die ook *a love for overlooked beauty* heeft. Ze schenkt gebruikte theezakjes een nieuw leven, bijvoorbeeld als prachtig tapijtje.

Een paar deuren verder is de winkel van Nouk Moltmaker die kasten vol kleding, tassen en sierraden weggeeft. Aan elk kledingstuk of sieraad is een label bevestigd waarop zij een soms zeer persoonlijke herinnering heeft geschreven, zoals ‘Deze jurk droeg ik bij de begrafenis van mijn oma.’

De ruimte hangt tjokvol. Bezoekers zijn overdonderd door de hoeveelheid. „Hoe groot woonde zij wel niet!?” vraagt een tiener, die gretig het aanbod bekijkt. „Het was eerst een passie, maar daarna werd het een last”, zegt Moltmaker, die zichzelf een materialist noemt. Let wel: een materialist is iemand die respect heeft voor materie en daar zorg voor draagt.

Dat verwacht ze ook van haar ‘kopers’. Wie iets meeneemt moet op een sticker schrijven wat hij of zij ermee gaat doen. „Ik geef mezelf bloot. Maar ik krijg ook veel mooie dingen terug. Wat denk je van deze: Ik laat een borstvergroting doen, dan kan ik eindelijk zo’n jurk dragen.”